

Žalm 98; Mt 7, 13 – 14; Jan 14, 1 - 6

Stále ještě jsme ve velikonočním čase, kdy si každou neděli zdůrazňujeme Ježíšovu oběť a vzkříšení.

Ve 14. kapitole Janova evangelia Ježíš užívá zbytek svého pozemského času, aby při poslední večeři potěšil své nejbližší. Někdy je snadné přenést na druhé radost. To je ve chvíli, kdy jsme tzv. na stejné vlně, máme podobný prožitek, jsme ve stejné situaci. Ale teď? Jak mohou být učedníci potěšeni, když jim jejich milovaný Mistr říká, že už s nimi nebude, že od nich odejde. Je to celé smutné, k pláči. A přece Ježíš říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí...“ A mluví o mnoha připravených příbytcích. Ježíš vlastně říká: „Bůh s vámi počítá. Já to pro vás (pro tebe) vše připravuji. Tam, kde je místo pro mě, bude i pro vás.“

Učedníci však nechápou, nerozumí a Tomáš to vysloví nahlas. „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?“ Po třech letech intenzivního života s Ježíšem učedníci nevědí, kdo vlastně Ježíš je. Celá jeho promluva k nim je uvádí spíše do zmatku než do klidu. Nemají ještě dar Ducha.

Na sedmi místech v Janově evangeliu o sobě Ježíš mluví tak, že začíná slovy – Já jsem. Nikdy neřekl: „Já jsem Ježíš.“ Po každém – Já jsem – následuje přirovnání k něčemu, co jeho posluchači dobře znali. Ukazuje, co lidem nabízí, co pro ně dělá. („Já jsem chléb života“ – sytí je chlebem hmotným i duchovním.)

Nyní Ježíš říká: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Můžeme říci – cesta pravdivým životem bez přetvářky.

Ano, život je cesta. Je to putování. Odkud a kam? Od Boha, dárce života, k Bohu, k životu věčnému v Božím království. Ježíš nás ujišťuje, že v Božím království je pro všechny místa dost. Neznamená to však, že máme spěchat a život na zemi jen nějak „přečkat“. Máme tady žít plnohodnotný život.

„Kam jdeš, člověče? Kam a kudy směřuje tvůj život?“ Podobné otázky řeší každý člověk, i když ne každý si je přímo takto pokládá. Kam na školu, komu a čemu věnovat čas, s kým žít, kde pracovat, jak vychovávat děti.... Snažíme se žít dobře, neudělat moc chybných kroků, hlavně takových, které se nedají vzít zpět a napravit.

Mnozí filosofové ukazovali v dějinách cestu – mapu pro život, v podobě učení, meditací, mystických zážitků, askeze, skutků milosrdenství. Ti říkali – tam je ta cesta. Ježíš však říká – „Já jsem ta cesta“. Ke spáse nemůžeme být přivedeni nějakou naukou, učením. Ježíšova pravda není žádné dogma – soubor chytrých vět a naučení. Ježíšova pravda je jeho ryzí život bez lži a vykrucování.

Někdo si v průběhu života položí otázku – proč vlastně žijeme? Mnohdy se tak ptají lidé, kteří neprožívají něco těžkého, ale lidé, kteří zdánlivě nijak netrpí a žijí v materiálním dostatku. Pocit prázdnoty totiž nenaplní věci, zážitky ani úspěch. To vše přináší příjemné uspokojení, ale vždy jen dočasné. Člověk potřebuje potravu pro duši a tu může najít jedině u Boha. Jak? Ježíš mluví v souvislosti se sebou o pravdě. Pravda je v hebrejštině jiné slovo pro věrnost a ryzost. Jde především o věrnost Boží vůči nám. V Ježíšově věrnosti až na kříž, v jeho lásce až do smrti najdeme skutečnou pravdu. Život pro druhé, život jako služba. Nežít jen pro sebe, pro vlastní rodinu, ale i pro druhé. To je Ježíšova cesta.

My nejsme Ježíš. Naše cesta není a nemůže být totožná. Každý z nás má svoji vlastní naprosto jedinečnou cestu. A vše, co na ní uděláme dnes, má svůj důsledek zítra. Proto je dobré alespoň někdy svá rozhodnutí poměřovat Ježíšovými nároky. Taková cesta je úzká a obtížná, ale vede k životu. Vždyť po ní jde Ježíš s námi. Amen.

/Slovo na neděli 7. května 2023 Dana Kalivodová/